

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil gerne sige tak til den langt overvejende del af ordførerne, som dels erklærede sig enige i de grundprincipper, der ligger i lovforslaget, dels anerkendte, at vi i dette lovforslag har medtaget nogle forbedringer og har rettet os efter nogle af de kritikpunkter, som var fremme ved den foregående behandling.

Til fru Mette Groes, som vedrørende revalideringsparagraffen, § 42, spurgte, om der skal være andre indikationer end et fysisk eller et psykisk handicap, som kan berettigede til denne ekstra indsats over for den pågældende, kan jeg sige, at vi i øjeblikket arbejder med en ny revalideringsvejledning, som i høj grad går ind på at beskrive de sociale indikationer – som det hedder med nogle fine ord – der kan komme i betragtning, således at man går videre end til personer med fysisk og psykisk handicap. Det mener jeg også er vigtigt. Der kan godt være brugere af dette system, hvis sociale svagheder er så stærke, så overbevisende – desværre – at vi må sige, at de i høj grad har brug for ekstra hjælp og vejledning efter denne paragraf.

Fru Mette Groes og også andre rejste spørgsmål om de unge kontanthjælpsmodtagere. Som det formodentlig vil være bekendt, er det et område, som vi er meget optaget af i regeringen. Undervisningsministeren, arbejdsministeren og jeg har derfor nedsat en embedsmandsgruppe, som i løbet af meget kort tid – læs: 14 dage til 3 uger fra nu – skal give nogle bud på, hvad vi ved om disse unge mennesker. Hvad er deres problemer? Har de uddannelse? Har de ikke uddannelse? Hvad er deres situation? Hvorfor er de blevet hængende så længe? Og ikke mindst den anden side af sagen: hvilke tilbud kunne virke attraktive på disse grupper? Og endelig: hvilken økonomisk gulerod, tilskyndelse, skal der til for at få dem til at søge ud af dette passive modtagersystem og over i noget, der kunne virke mere perspektivrigt for dem? Ingen kan vel synes, at udsigten til en førtidspension engang er en tilfredsstillende måde at løse disse gamle ungdomsarbejdsløses problem på.

Dette er altså noget, vi i løbet af meget kort tid spiller ud med. Det er derfor også noget, der vil kunne indgå i den udvalgsbehandling, som nu skal finde sted af dette for-

slag, og jeg beder derfor om tålmodighed en kort periode endnu, indtil vi kan lægge disse forslag frem og se dem i sammenhæng også med dette lovforslag i socialudvalget.

Jeg mener også hermed at være kommet ind på noget af det, fru Aase Olesen nævnte: spørgsmålet om de unge, sammenhængen med SU. Jeg så meget gerne, at vi startede forbedringerne for denne gruppe, specielt for dem, der er villige til at tage imod den nye chance, vi giver dem. Men jeg mener, at det selvfølgelig må være afgørende, at man først ser, hvad det er, regeringen i givet fald vil foreslå, og om man synes, det er tilfredsstillende nok, det er klart.

Flere ordførere rejste også spørgsmålet om fagforenings/A-kasse-kontingentet.

Jeg har for et stykke tid siden henvendt mig til arbejdsministeren, som jeg forventer snart at få et svar fra med hensyn til, om der skulle være en mulighed for, at man i de vejledninger og regler, som arbejdsministeren fastsætter, kunne bestemme, at disse kontanthjælpsmodtagere kan bevare deres medlemskab – kald det så et passivt medlemskab – deres rettigheder i den periode, hvor de går på denne offentlige hjælp, uden at skulle betale kontingent. Selvfølgelig kan man forstå, at et sådant kontingent er en belastning for deres økonomi.

Hr. Agerschous spørgsmål om, hvorvidt man i givet fald kunne løfte de unge gravide til 23 års reglen, synes jeg vi skal tage op under udvalgsbehandlingen for at drøfte, om der kunne være en anden, mere rimelig måde at gøre det på. Jeg vil ikke afvise det i dag, men jeg kan heller ikke give tilslutning til det. Vi må lige kikke på det teknisk, men ideen er i hvert fald god nok, synes jeg. Jeg takker også dem, der gjorde mig opmærksom på, at der naturligvis kan være nogle behov for denne gruppe unge piger. Der står »særlig kost« i lovforslaget. Jeg vil godt understrege, at det ikke er et spørgsmål om, at man udleverer vitaminpiller i socialforvaltningen, så smalt må det naturligvis ikke forstås. Det er et spørgsmål om, at de ud over den hjælp, de i øvrigt kan få i kraft af en anden paragraf, til tøj og sådan nogle ting skal have mulighed for at få forsødet tilværelsen i den periode. Vi ser naturligvis meget gerne, at man økonomisk giver dem mulighed for at forbedre deres kostvaner i den pågældende periode.